

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

ИЗВЪН ОБХВАТ

chitanka.info

Чашите замръзнаха за миг във въздуха, после се чукнаха леко и от тях се отрониха няколко капки, които прогориха дупчици в дебелия дъбов плот. Пиячите не им обърнаха внимание — хубавата „Адска напитка“ беше нашарила всички маси. Кръчмарят скоро щеше пак да сменя обстановката — нейде след век или два. А може и повече. Кой да ти знае — тук времето не вървеше.

Пък и не беше тема в заведението. Обсъждаше се всичко — без баналности като Вселена, Бог, времето...

Какво да му обсъждаш — Вселената отдавна беше спомен след Апокалипсиса, Бог далеко, времето... Нали ви казах — нямаше го...

Вечно младата дяволица отмести тефтера и вдигна поредната чашка. Като изящна дама и човек на изкуството, тя не пиеше демократичната „Адска напитка“, а бавно процеждаше през зъби, литър след литър, чист френски коняк, оригинално производство на демоните в мазето. Литър след литър, тъй като след Апокалипсиса... Абе, нали ви споменах — Вселената я нямаше засега, та някой ще запази мерки и теглилки, камо ли човешко отношение към пиячката...

То и човеци нямаше тук. Само душички — пречистени остатъчни същества, някога наказани да живеят на Земята. Плюс ангели, херувими, серафими. И демони, дяволи, духове... Сукуби и инкуби не се допускаха — за тях си имаше специално място, където посетителите на кръчмата се отбиваха да отпуснат жилата. Някои след пиенето, други предварително. За да не се занимават после с глупости, а да си говорят спокойно. Който комуто, който каквото, който когато...

Та дяволицата, заела любимото място на бара, си пишеше стихчета, до нея Вещицата нещо градеше поезия, гарнирайки възвишеност с красиви рими. И намираха начин да мятат понякога бързи погледи към пожарогасителя в ъгъла. Нужен беше — особено, ако някоя дяволска колежка се разпалеше и почваше да креци на своя дявол.

Каквата сцена се разиграваше в единия от стотината ъгъла на кръчмата. И в още десетина поне. На което никой не обърщаше внимание — всеки има право на грешка, а щом и грешката го разбере, нека си носи този всякой тежестите й...

Само два херувима заспориха по стар, много стар въпрос. И на тях не им обърщаха внимание — те си спореха така от извечната вечност. А въпросът беше интересен, все пак: след като Бог е създал

човека по Свой образ и подобие, отде е гледал за жената? Кого е копира? Демоните, дяволите, Мрачната дъга на Дълбоката пропаст... Или просто утрешен махмурлук? Демонстриращ обикновено колко ти е зле сутрин, когато вечер ти е било хубаво...

Което, разбира се, не трогваше нито Сатаната, нито другите пиячи. В края на краищата затова Бог е създал обратното на човека — да го държи стегнат без бич. И успяваше...

Макар Бог тук да не идваше. Е, и Той често търсеше усамотение и разтоварване... Но демоните му правеха специални питиета — алкохолни нектари, амброзия над 60 градуса, лозови благословии в ален цвят. И ги вкарваха контрабандно в Рая.

В ъгъла Падналото ангелче беше увиснало на врата на Сатаната. Редовна сцена след първата ѝ бъчва амброзия с демонско уиски. То затова и беше паднало — все се налагаше някой да я крепи. Най-често Сатаната, разбира се — хем от неговия контингент, хем... Абе, привлекателно си беше — в бяло, с черни петна тук и там, с големи сладно-страстни криле, развяващо руси коси, носещо се леко над ефирния под... И, разбира се, често падащо — затова и паднало. Но за позата няма да говорим, защото дори дяволите бяха малко консервативни за модернистичните ѝ набези...

Чу се ясен камбанен звън, потрошил за миг спокойствието. Демоните, дяволетата, тъмните сили подскочиха — нали уж Великден хем го няма, хем всеки ден е Великден, а защо така по никое време в безвремието...

Сатаната извади от джоба малка кутийка. Натисна любимото си червено копче (при него всичко беше обратно — частица от женската му половина) и рече:

— Да, Велики... Зает съм, извинявам се... Ами пак тук, да... Е, обхват за Теб няма — това си е място извън Твоя свят и Твоята вечна власт... Колко зает? — погледна вече клюмащото Паднало ангелче. — Имам още едно нещо поне две-три пъти да свърша... Добре, добре, отправям се към Чистилицето. На нашето място. Тоя път Ти черпиш. И не вземай Мадоната, щото ще е много рязък прехода ми от греха към праведното съгрешаване...

Нито силите на светлината, нито тия на мрака чува разговора. Е, не можеше да не го слушат, но официално никой нищо не чу. Иначе... И Адът ще им се види Рай на някои, а пък Раят направо Земя...

Сатаната подаде ръка на Падналото ангелче.

— Ще се видим скоро, ангел мой...

А после си промърмори:

— Нищо човешко не ми е чуждо... Те това ще ме съсипе...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.